

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku **R. S.** o wznowienie postępowania
Sądu Rejonowego w O., sygn. akt II [...], zakończonego prawomocnym
postanowieniem Sądu Okręgowego w W.
z dnia 19 stycznia 2007r. sygn. akt [...]
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 18 kwietnia 2013 r.,
zażalenia R. S. na zarządzenie Kierownika sekcji zażaleniowo - wnioskowej II
Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego
z dnia 12 marca 2013r.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem wydanym na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. i art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. Kierownik (wskazanej powyżej) sekcji „odmówił przyjęcia wniosku R. S. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w O., sygn. II K [...]”.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł R. S.

Podniósł w nim, że „obrońca w prawie karnym winien być obrońcą, nie zaś opiniodawcą, dyskredytując rolę obrony”.

Nadto omówił dokumentację lekarską z którą obrońca z urzędu „nie miała czasu się zapoznać”.

Wniósł o: „uchylenie zaskarżonego zarządzenia, uznanie zasadności wniosku o przydzielenie obrońcy z urzędu i przyjęcie wniosku o wznowienie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest w sposób oczywisty bezzasadne.

Zaskarżone nim zarządzenie wydano w oparciu o obowiązujące (wskazane w jego podstawie prawnej) przepisy ustawy karnej procesowej, które organ procesowy, który je wydał, miał obowiązek stosować.

Nie ulega wszak wątpliwości, że, wolą ustawodawcy, w przepisie art. 545 § 2 k.p.k. został wprowadzony tzw. przymus adwokacko – radcowski dla czynności procesowej – sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie.

Oznacza to, że tylko wniosek tenże wymóg respektujący może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania. Wniosek sporządzony osobiście przez samą stronę, nie może być zatem przyjęty i – w konsekwencji – nie podlega rozpatrzeniu.

R. S. jest świadomy tych ustawowych regulacji. Był bowiem – właśnie z ich powodu – wzywany do usunięcia tegoż braku formalnego sporządzonego przez siebie wniosku o wznowienie (k. 87, 99, 263, 264, 271, 331, 333).

Nie uczynił tego jednak, a tylko ponowił wnioski o wyznaczenie kolejnego obrońcę z urzędu (k. 273), zarzucając przy tym (tak jak i w rozpatrywanym zażaleniu) nietrafność opinii sporządzonej przez wyznaczonego mu obrońcę z urzędu.

Tymczasem analizując treść tej opinii obrońcy (k. 259 – 261), także w aspekcie uwarunkowań związanych z treścią art. 540 k.p.k., nie można uznać by ten obrońca z urzędu wykonywał swoje obowiązki w sposób niewłaściwy i nierzetelny.

Przeciwnie, opinia ta dowodzi staranności i wnikliwości działań które ów obrońca z urzędu podjął na rzecz R. S.

W tym stanie sprawy, brak jest jakichkolwiek powodów do uznania bezzasadności zaskarżonego zarządzenia.

Tym bardziej w sytuacji w której podniesione przez skarżącego w zażaleniu okoliczności, nawet nie próbują podważyć samej jego zasadności z punktu widzenia obowiązującego stanu prawnego.

Z tych też względów, należało postanowić jak wyżej.